

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 391

гр. Ловеч, 17.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно частно гражданско дело № 20224300500241 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производството е по реда на чл.274,ал.1,т.1 във вр. с чл.112 б.“и“ от ЗС и чл.4 б.“к“ от ПВ

С определение №1/13.05.2022 г. изпълняващата функциите съдия по вписванията при ТРС е отказала вписване на устно завещание, съставено в Кралство Испания по реда и формата на испанското законодателство от И.В.В. от 15.11.2025 г. на основание чл.32а от Правилника по вписвания.

Подадена е частна жалба вх.№136/23.05.2022 г. от В. Р. В. гражданка на Кралство Испания, БУЛСТАТ№ 180708628, адрес за кореспонденция в България: гр. София 1404, ул.Деян Белишки, бл. 1, ет. 10, ап.37,чрез пълномощника адвокат Снежанка Желева И. от САК, Гр. София, ул. Добри Войников № 29, ет. 3, ап. 5-кантора срещу определение №1/13.05.2022г., постановено от районен съдия Ани Георгиева със заповед за заместване No 75/12.05.2022 по заявление вх. No 1777/ 05. 2021г., с което се отказва вписване на завещание с искане същото да бъде отменено и да бде задължен Съдията по вписванията при Служба по вписванията-гр. Тетевен да извърши исканото вписване. Счита, че то е незаконосъобразно и необосновано не само поради изложените в него мотиви, но и поради изложеното по-долу, обосноваващо необходимостта от вписване на представеното завещание.

Излага, че със заявление вх. No 1777/05. 2022г. на основание чл. 112, буква „и“ от ЗС и чл. 4, буква „к“ от ПВ е поискано вписване в Имотния регистър на Службата по вписванията-гр. Тетевен на документ, именуван „устно завещание“, съставено в Кралство Испания, от испански нотариус, по испанския ред и форма, за който в заявлението е посочено, че представлява завещание на покойната И.В.В. - майка на молителката В. Р. В. , като към заявлението са приложени, освен документът-завещание, чието вписване се иска, всички необходими за вписването документи, съгласно Правилника за вписванията и

Наредба № 2 от 21 април 2005 г. за воденето и съхраняването на имотния регистър.

Счита, че вписването е отказано неправилно, поради следните съображения:

Поискано е вписване на завещание, изготвено в Кралство Испания, съдържащо разпореждане с недвижими имоти, намиращи се на територията на Република България, в полза на молителката - испанска гражданка. Казусът е с международен елемент, поради което според нея се прилага Кодекса на международното частно право/КМЧП/.

Относно компетентния орган и приложимия към процедурата по вписване закон счита, че според чл. 14 от КМЧП „Българските съдилища и други органи са компетентни по исквете по чл. 110 от Гражданския процесуален кодекс и другите производства, свързани с наследяване, когато наследодателят към момента на неговата смърт е имал обичайно местопребиваване в Република България или е бил български гражданин, както и когато част от имуществото му се намира в Република България." Сочи, че завещателката е българска гражданка, починала в гр. София, касае се за имущество намиращо се в България, поради което компетентен по вписванията е именно българският орган по вписванията. Сочи, че българското гражданство на завещателката е видно, както от текста на самия документ- устно завещание, така и от приложеното удостоверение за наследници.

Счита, че заявлението е правилно насочено към оправомощен за вписването български орган по вписването - Служба по вписването гр. Тетевен - видно от самото него, както и от приложената изискуема се, съгласно чл. 4, буква „к“ ,изр.2 ПВ нотариално заверена декларация, завещанието касае имоти, намиращи се в с. Голяма Брестница, общ. Ябланица, обл. Ловеч - в компетентността на Службата по вписванията-Тетевен.

Изтъква, че според чл. 29 от КМЧП, българските съдилища и други органи разглеждат делата по българското право и следователно приложимото към вписването право е българското гражданско право.

Отбелязва, че при осъществяване правомощията си във връзка с поисканото вписване компетентния орган - съдия по вписванията не е обвързан с посоченото в заявлението за вписване основание, а дължи произнасяне с оглед на всички обстоятелства, установени от приложените към заявлението документи. Относно акта, чието вписване се иска твърди, че е поискано вписване на завещание, изготвено в Кралство Испания, съдържащо разпореждане с недвижими имоти в полза на молителката, намиращи се на територията на Република България, казусът е с международен елемент, поради което се прилага и Кодекса на международното частно право / КМЧП / глава 9, чл.чл. 89 и слдв. КМЧП.

Посочва, че относно формата на завещанието - В самия представен документ е посочено от испанския нотариус, че(цит.): „спазени са всички изисквания на Гражданския кодекс, касаещи този тип завещания" и оттук следва, че е спазена формата, предвидена в испанския Граждански кодекс и завещанието е действително по форма, съобразно разпоредбата на чл. 90, ал.2, т. 1 от КМЧП.

Твърди, че относно типа /вида/ на завещанието няма съмнение, че представеното за

вписване завещание не е саморъчно и видно от самото завещание, то е именовано „Устно завещание" и е съставено от испански нотариус, съобразно устно изразената на испански език воля на завещателката Иванка В.. Твърди, че в завещанието е посочено, че завещателката се е отказала от правото си сама да прочете съставеното от нотариуса завещание и го е одобрила и подписала като верен израз на нейната воля, след прочитането му от нотариуса, който също го е подписал, но завещанието не е подписано от свидетели и същото не е съставено в присъствието на свидетели.

Предвид това, счита, че завещанието на Иванка В., макар и съставено от нотариус, се отличава съществено от българското нотариално завещание, защото съществено изискване към българското нотариално завещание, според чл. 24, ал. 1 от Закона за наследството е то да бъде извършено от нотариуса в присъствието на двама свидетели, които го подписват наред със завещателя и Нотариуса, който следва да се ръководи от разпоредбите на чл. 578, ал. 1 и ал.2 от ГПК, т.е да е съставено във формата на нотариален акт, като неспазването на това изискване води до нищожност на завещанието /чл. 42 ЗН/, когато то е съставено от български нотариус. Изтъква, че в случая обаче завещанието е действително по форма, както посочихме по-горе, защото е съставено от испански нотариус и с оглед разпоредбата на чл. 90, ал.2, т. 1 от КМЧП, следователно представеното за вписване завещание не е идентично /не е съответно/ на нито една от предвидените в българския закон форми - саморъчно или нотариално, с оглед на които са съществуващите правни норми, касателно вписването на завещания -чл. 112 ЗС, чл. 4 буква „к" ПВ, чл. 5, буква „в" ПВ, чл. 27, ал. 1 т.7 от Наредба 2/2005 за воденето и съхраняването на имотния регистър, както и Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 Г.по тълк. д. № 7/2012 Г., ОСГТК на ВКС. Излага, че по българския закон то би било нищожно, защото не отговаря на нито една от предвидените две форми на завещание, но неговата действителност по форма се преценява по испанския закон и доколкото може да се изведе от текста на самото завещание, всички изисквания на испанския закон са спазени и доколкото производството по вписване е едностранно, а не спорно, издирването на испанския закон не е необходимо, за да се прецени действителността на завещанието по форма.

Изтъква, че независимо от това, дори и да е нужно установяването на чуждото право, за да се прецени дали завещанието е действително по форма, следва да се има предвид разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от КМЧП: „Съдът или друг правоприлагащ орган установява служебно съдържанието на чуждото право, като той може да си послужи със способите, предвидени в международни договори, да изисква информация от Министерството на правосъдието или от друг орган, както и да изисква становища на експерти и специализирани институти."

Посочва, че незнанието на испанския закон от страна на съдията по вписванията не е основание за отказ от вписване, в случай, че се счете, че има нужда да се установи съответствието на формата с испанското законодателство и изявлението на нотариуса в самото завещание е недостатъчно и отказ по тази причина би бил постановен при процесуално нарушение - неприлагане на служебното начало при издирване съдържанието

на приложим закон.

Сочи, че независимо от това на електронния сайт в Интернет https://e-justice.europa.eu/content_general_information-166-es-maximizeMS_EJN-bg.do?member=1 в който е посочено, че: „Този информационен документ е подготвен със съдействието на Съвета на нотариатите от ЕС (CNUE).“ И всеки може да се информира за съществуващите форми на завещанието в Кралство Испания. Твърди, че оттам е видно, че процесното завещание е съставено в една от законово предвидените форми в Испания. Излага, че в сайта е посочено следното: „Завещанието може да бъде в една от посочените по-долу форми:

-явно заявено (отворено) завещание, т.е. завещание, съставено пред нотариус, който го изготвя и го добавя към нотариалната си книга. Това е обичайният начин на съставяне на завещание;

-затворено завещание, т.е. завещание, съставено пред нотариус, без той да е запознат с неговото съдържание. Тази форма вече не се използва;

-саморъчно завещание, т.е. завещание, което се изготвя ръкописно от завещателя, който полага своя подпис и датата. Тази форма не се използва често."

Излага съображения, относно необходимостта от вписване на конкретното завещание на И.В.В., а именно, че българските правни разпоредби, касателно вписването, допускат вписване само на обявени саморъчни завещания. Съгласно чл. 5, буква 'в' от ПВ нотариалните завещания изрично са изключени от вписване в Имотния регистър, явно защото те се съставят във формата на нотариален акт, който се вписва, но, представеното за вписване „испанско“ завещание не е нито саморъчно, нито нотариално по смисъла на българския Закон за наследството и следователно и доколкото приложимото към вписването право е българското, както беше изложено по-горе, органът по вписванията е изправен пред липсата на изрична правна норма, касателно възможността за вписване на конкретното завещание. Излага, че е налице е хипотезата на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове - „Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България."

Твърди, че няма съмнение, че предвидените в закона и подзаконовите нормативни актове правни норми, касаещи възможността и задължителността на вписването, са създадени с цел да се прояви оповестително-защитния ефект от вписването, т.е. да даде гласност и да осигури противопоставимост на правата на заявителя срещу всички права, придобити от трети лица след вписването и именно затова законодателят е предвидил вписване на саморъчните обявени завещания, защото те не са вписани, а представляват разпореждане с имущество за след смъртта на завещателя.

Сочи, че процесното, представено за вписване, „испанско“ завещание на Иванка В. също не е вписано и нещо повече, към приложените със заявление 1777/ 05.2022г. до Службата по вписванията-Тетевен документи е представено и Удостоверение за приемане

на наследство изх. № 16843/25.03.2022г. на СРС, издадено по частно гр.д. № 20221110115084/2022г. Твърди, че с акта на приемане на наследството е прието и наследяването по завещание, т.е. молителката В.Р. е придобила с приемането оставеното ѝ със завещанието на Иванка В. имущество, а според текста на завещанието завещателката Иванка В. (цит:), „Завещава на сина си Илиан Райков Вътев в изплащане на минималните наследствени права, които му се полагат/познато в Испания като *legitima estricta*, което понастоящем е една шеста от наследството/ всичките налични пари, които завещателката притежава докато е жива и в случай, че надвишават тези права, също му ги завещава.

В остатъка на цялото си имущество, налози, кредити и акции, сегашни и бъдещи, оставя за наследница дъщеря си В. Р. В...."

Прави извод, че с приемането на завещаното наследство молителката В.В. е придобила в своя изключителна собственост всички недвижими имоти, оставени от завещателката, намиращи се на територията на Република България, но това придобиване, обаче, поради обстоятелството, че завещанието не е вписано в имотния регистър на АВ остава неизвестно за третите лица и тя не може да се ползва от оповестително защитния ефект на вписването, който, както казахме по-горе е смисъл и цел на правните норми, касателно вписванията на актове за разпореждане с недвижими имоти.

Изтъква, че не на последно място, с оглед на обстоятелството, че процесното завещание е извършено от нотариус, който е удостоверил волята и подписа на завещателката Иванка В. вписването на същото е наложително, законосъобразно и допустимо според чл. 3, ал. 1 от ПВ: „Подлежат на вписване само актове, които са извършени по нотариален ред или са с нотариално заверен подпис."

От изложеното по-горе прави извода, че в настоящата хипотеза при която липсва правна норма уреждаща преценката за вписването на конкретното невписано завещание, което не е нито саморъчно, нито нотариално пи смисъла на ЗН, с оглед разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се приложи/приложат правна/и норма/и, осигуряваща оповестяването на акта на придобиването на недвижимите имоти от молителката и защитата на нейните права на изключителен собственик на тези имоти, съгласно завещанието на Иванка В. и това са именно разпоредбите на чл. 112 от ЗС и чл. 4 от ПВ, които предписват вписване на актовете за разпореждане с недвижими имоти и саморъчни завещания с предмет недвижими имоти и конкретното завещание следва да бъде вписано.

Относно изложените в обжалваното определение основания за отказа изтъква, че за да откаже вписването на завещанието на Иванка В., съдията по вписванията се е позовал на разпоредбата на чл. 124 от КМЧП, която гласи: „Гражданските последици на чуждестранни изпълнителни или охранителни актове се зачитат в Република България по повод на тяхното предявяване, ако актовете са издадени от орган, международно компетентен според българското право, и не противоречат на българския обществен ред." Изтъква, че от изложените в обжалваното определение мотиви се вижда, че Съдията е извършил проверка на съдържанието на завещанието и е приел, че, посочени от него в мотивите му, части от завещанието, представляват разпореждания, несъвместими с

българския обществен ред и закон, и именно поради това е постановил обжалвания отказ.

Счита, че извършването на такава проверка от съдията по вписванията, доколкото производството пред него е едностранно, е недопустимо и незаконосъобразно според задължителната практика обективирана в Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 Г.по тълк. д. № 7/2012 Г., ОСГТК на ВКС. Твърди, че съдът, в едно спорно производство, е органът, който е властен и компетентен да зачете или не последиците на един охранителен акт и да прецени наличието или липсата на противоречие с българския обществен ред и закон и следователно приложението на чл. 124 КМЧП следва да бъде извършено от съда в едно спорно производство, а не от съдия, назначен със заповед за заместване да изпълнява функциите на орган по вписването. Приема, че районен съдия Ани Георгиева, която е постановила обжалваното определение е смесил функциите си на районен съдия и тези на орган по вписванията и е постановила незаконосъобразно, с оглед конкретната си компетентност, определение.

Цитира т. 6 от мотивите на посоченото ТР на ОСГТК, които напълно споделя и моли да се имат предвид като аргументи в полза на незаконосъобразността на обжалваното определение.

Цитира, че освен по съображения във връзка със съдържанието на завещанието, от които неправилно извежда несъответствието му с обществен ред, Съдията по вписване е посочил в мотивите си за отказа следното: „След като се запознах с приложените материали към молбата за вписване, констатирах, че не е представен оригиналът на завещанието, което е представен на чужд език с апостил, същото е в копие, а в оригинал е само превода на документа."

Сочи, че така посоченото също не представлява законосъобразно основание за отказ, защото според приложимите конкретно към вписването на настоящото завещание разпоредби, приложими по реда на чл. 46 ЗНА, както е посочено в т. 2.3 от настоящата жалба, не се изисква представяне на оригинала на завещанието, а се вписва представения препис, който е представен в официален превод, заверен в Консулската служба на Република България във Валенсия.

Твърди, че съдията, отказал вписването, е постановил определението си в разрез със задължителния диспозитив на Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 Г.по тълк. д. № 7/2012 Г., ОСГТК на ВКС, който предписва, че (цит.): „Проверката, която съдията по вписванията извършва съгласно чл. 32а ал. 1 от Правилника за вписванията, относно това дали представеният за вписване акт отговаря на изискванията на закона, се ограничава до това, дали актът подлежи на вписване, съставен ли е съобразно изискванията за форма и има ли предвиденото в Правилника за вписванията съдържание. Не се проверяват материалноправните предпоставки на акта, освен ако това е изрично предвидено в закон.

Прави извод, че процесното завещание подлежи на вписване, съобразно изложените в т.2.3 аргументи от настоящата жалба, според разпоредбите на чл. 112 ЗС и чл. 4 от ПВ, конкретно приложими по реда на чл. 46 ЗНА; то е съставено съобразно изискванията за форма на испанското законодателство, което е удостоверено от испанския

нотариус, видно от посоченото в т. 2.1 и т.2.2 от настоящата жалба; има предписаното от чл. 6, ал. 1 от ПВ съдържание, с изключение на описание на неджимите имоти, каквото конкретно не се изисква, съгласно чл. 6, ал. 2 и сл и следователно би следвало да бъде вписано.

Предвид всичко гореизложено счита, обжалваното определение за незаконосъобразно и моли да бъде отменено и да се задължи компетентния орган да извърши исканото вписване.

Настоящата инстанция счита, че производство е допустимо, тъй като срокът за обжалване по чл.275, ал.1 ГПК е спазен, определението е съобщено на страната на 16.05.2022 г, а жалбата е подадена на 23.05.2022 г, следователно съдът следва да се произнесе по същество.

Ловешки окръжен съд като съобрази представените по делото писмени доказателства и изложеното в частната жалба, намира за установено следното:

Пред изпълняващата функциите на съдия по вписвания при Тетевенски районен съд съгласно заповед за заместване №75/12.05.22 г. е подадено заявление с вх.№1777/13.05.2022 г. от В. Р. В. гражданка на Кралство Испания, БУЛСТАТ№ 180708628, адрес за кореспонденция в България: гр. София 1404, ул.Деян Белишки, бл. 1, ет. 10, ап.37,чрез пълномощника адвокат Сн. Ж. Ив. от САК, Гр. София, ул. Добри Войников № 29, ет. 3, ап. 5-кантора, с искане за вписване в Имотния регистър на Службата по вписванията-гр. Тетевен на документ, именуван от нея „устно завещание", съставено в Кралство Испания, от испански нотариус, по испанския ред и форма, за който в заявлението е посочено, че представлява завещание на покойната И.В.В. - майка на молителката В. Р. В., като към заявлението са приложени, завещание, представено в официално заверен с апостил на 18.01.22 г. препис и с официален превод на български език-оригинал и заверено копие, удостоверение за н-ци на И.В.В., удостоверение за н-ци на Райко Нешев Въртев, пълномощно на адв. И. от В.В., нот.акт №170 т.първи рег.№1057 н.д.№154/2.08.02 г. на нотариус Ивайло Иванов рег.№305 вписан в Службата по вписванията гр.Тетевен под №125, 2 бр.кадастрални скици на ПИ № на скиците 15-295520/21.03.2022 г. и 15-295476/21.03.22 г., 7 бр. кадастрални скици на сгради, удостоверение за приемане на наследство изх. №16843/25.03.22 г., удостоверение от регистър БУЛСТАТ №20220310151436, удостоверение от министерство на правосъдието №1414/21 г. за освобождаване от българско гражданство, нот.зав.декларация по чл.4 б.“к“ от ПВ на Весела Райкова В. и разписка за внесена такса за вписването, където изрично е отбелязан, че се касае за „препис саморъчно завещание“.

С определение №1/13.05.2022 г. изпълняващата функциите съдия по вписванията при ТРС е отказала вписване на устно завещание, съставено в Кралство Испания по реда и формата на испанското законодателство от И.В.В. от 15.11.2025 г. на основание чл.32а от Правилника по вписвания, тъй като не е представен оригиналът на завещанието, което е представено на чужда език с апостил, същото е в копие, а в оригинал е само превода на допумунта, а допълнително се касае за частноправни отношения с международен елемент и

съгласно чл.124 от КМЧП при преценка на зачитане гражданскоправните последици на чуждестранния охранителен акт, съответният орган следва да прецени дали чуждестранните охранителни актове не противоречат на българския обществен ред. Прието е от съдията по вписванията, че това завещание не е ясно дали не противоречи с българският обществен ред досежно минималните наследствени права на Илиан Райков Вътев, някои от завещателните разпореждания противоречат на чл.21 от ЗН.

Вписването е охранително производство, което е безспорно и едностранно и започва по инициатива на лицата, конкретизирани в чл. 76,ал.1 от ЗКИР.

Съдът съобразява, че относно обхвата на проверката на съдията по вписванията е налице задължителна съдебна практика в Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 г. г. по тълк.дело № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС т. 6, според която извършваната от съдията по вписвания проверка, съгласно чл.32а,ал.1 от ПВ е относно това дали актът подлежи на вписване, съставен ли е съобразно изискването за форма и има ли предвиденото в Правилника за вписванията съдържание. Според ОСГТК не се проверяват материално-правните предпоставки на акта, освен ако това е изрично предвидено в закона, като в мотивите към т.6 на тълкувателното решение се приема, че проверката на съдържанието на акта е само досежно идентификация на страните (чл.6,ал.1,б.”а” от ПВ) и на имота (чл.6, ал.1,б.”в” от ПВ).

Съдът счита, че от представения за вписване акт-завещание, изготвено от нотариус в Кралство Испания съгласно испанското законодателство не може да се направи извод, че това е така нареченото и неправилно преведено „устно“ завещание. Съгласно чл.118 ал.1 от КМЧП, признаването на решенията и актовете на чуждестранните съдилища и други органи се извършва от органа, пред който се предявява и в този смисъл органът, пред който се представя е натоварен с отговорността да извършва правна проверка, като прецени налице ли са изискванията на чл.117 от КМЧП за признаване на чуждестранно решение. След справка в електронния сайт в Интернет https://e-justice.europa.eu/content_general_information, съдът установява, че този информационен документ е подготвен със съдействието на Съвета на нотариатите от ЕС (CNUE) и оттам е видно, че завещанието може да бъде в една от посочените по-долу форми:

- явно заявено (отворено) завещание, т.е. завещание, съставено пред нотариус, който го изготвя и го добавя към нотариалната си книга. Това е обичайният начин на съставяне на завещание;

- затворено завещание, т.е. завещание, съставено пред нотариус, без той да е запознат с неговото съдържание. Тази форма вече не се използва;

- саморъчно завещание, т.е. завещание, което се изготвя ръкописно от завещателя, който полага своя подпис и датата. Тази форма не се използва често."

Следователно съблюдавайки гореописаните три форми, съдът намира, че процесното завещание е съставено в първата форма, а именно явно заявено/отворено/ завещание. Според настоящата инстанция се касае за неточен превод на оригинала на съставеното

завещание, което очевидно не е „устно“, а е нотариално, след като е съставено от нотариус в предвидената от испанското законодателство форма. Завещанието е действително по форма, ако отговаря на правото на държавата, в която е съставено-чл.90 ал.2 т.1 от КМЧП. След като наследството на завещателката Иванка В. е открито в Република България, а в него се съдържат и недвижими имоти, то приложимото право е българското, съгласно разпоредбата на чл.89 ал.2 от КМЧП.

С оглед гореизложеното съдът счита, че при действие на чл.112 б.„и“ от ЗС и чл.4 б.„к“ от ПВ се вписват само преписите от обявените завещания с предмет недвижим имот и права върху недвижим имот, а съгласно чл.5 б.„в“ от ПВ не подлежат на вписване по предходния член завещанията относно недвижими имоти, освен тези по чл.4 б.„к“. Настоящото завещание попада в категорията на тези завещания, които не подлежат на вписване, тъй като не е обявено. Както вече се отбеляза по-горе това е нотариално завещание, а не устно или саморъчно, както се стреми да го категоризира частната жалбоподателка. Освен това, както правилно е посочил и съдията по вписванията, съгласно разпоредбата на чл.8 ал.2 от ПВ за вписване на всички други актове по чл.4 /освен по б.а“/ се представя оригиналът и официално заверен препис от него или два такива преписа, ако не може да се представи оригиналът-съответно два нотариално заверени преписа от обявените завещания с предмет недвижим имот или права върху недвижим имот. В случая не са представени такива заверени преписи на самото завещание, а само два негови превода на български език.

Не на последно място съгласно чл.6 б.„а“ подлежащите на вписване актове трябва да съдържат собственото, бащиното и фамилното име/съобразно отечественото право/ на страните, а в случая в това завещание не се съдържа бащиното име на завещателката. Следователно този акт не съдържа предвиденото в Правилника за вписванията съдържание, а и не са представени всички изискуеми преписи от него.

Що се отнася до приложение в настоящия казус на разпоредбата на чл.124 във връзка с чл.45 от КМЧП, настоящата инстанция счита, че не е от компетентността на съдията по вписванията да преценява дали гражданскоправните последици на чуждестранния охранителен акт противоречат на българския обществен ред с оглед неговите правомощия, очертани от задължителния диспозитив на Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 Г.по тълк. д. № 7/2012 Г., ОСГТК на ВКС, който предписва, че проверката, която съдията по вписванията извършва съгласно чл. 32а ал. 1 от Правилника за вписванията, относно това дали представеният за вписване акт отговаря на изискванията на закона, се ограничава до това, дали актът подлежи на вписване, съставен ли е съобразно изискванията за форма и има ли предвиденото в Правилника за вписванията съдържание и не се проверяват материалноправните предпоставки на акта, освен ако това е изрично предвидено в закон.

С оглед изложеното, съдът счита, че Съдията по вписванията при Тетевенски районен съд е постановил един законосъобразен акт, който следва да бъде потвърден.

Воден от горните съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1/13.05.2022 г. на изпълняващата функциите съдия по вписванията при ТРС, с което е отказано вписване на устно завещание, съставено в Кралство Испания по реда и формата на испанското законодателство от Иванка В. от 15.11.2025 г. на основание чл.32а от Правилника по вписвания по заявление вх. №1777/13.05.2022 г. на В. Р. В. гражданка на Кралство Испания, БУЛСТАТ№ 180708628, адрес за кореспонденция в България: гр.София 1404, ул.Деян Белишки, бл. 1, ет. 10, ап.37,чрез пълномощника адвокат Снежанка Желева И. от САК, Гр.София, ул. Добри Войников № 29, ет. 3, ап. 5-кантора.

Определението полежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на молителя.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____